

+ 15 +

LAURA
DAMIAN

R

ȘI SPIRITUL DE LA
MANSARDĂ

ROMAN PENTRU ADOLESCENȚI

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2021

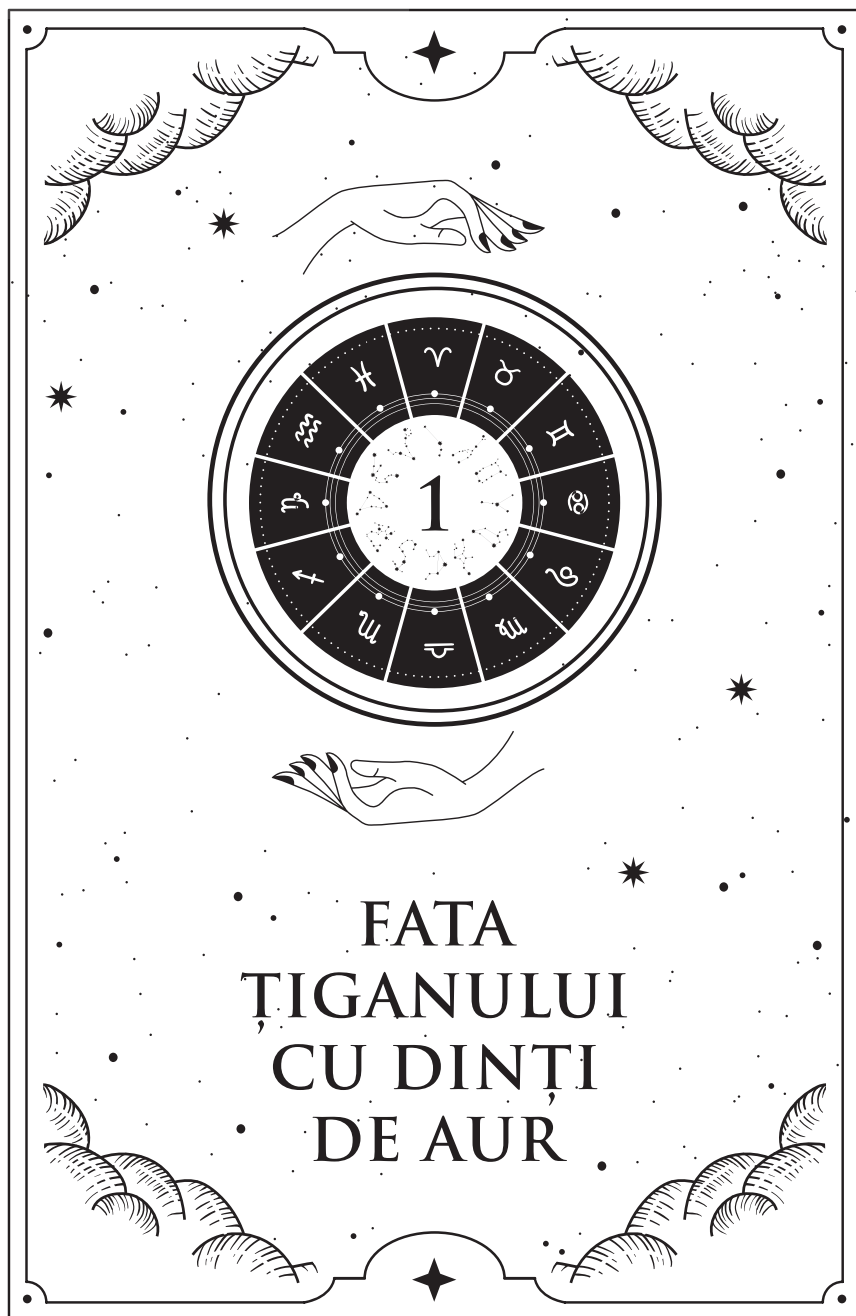
CUPRINS

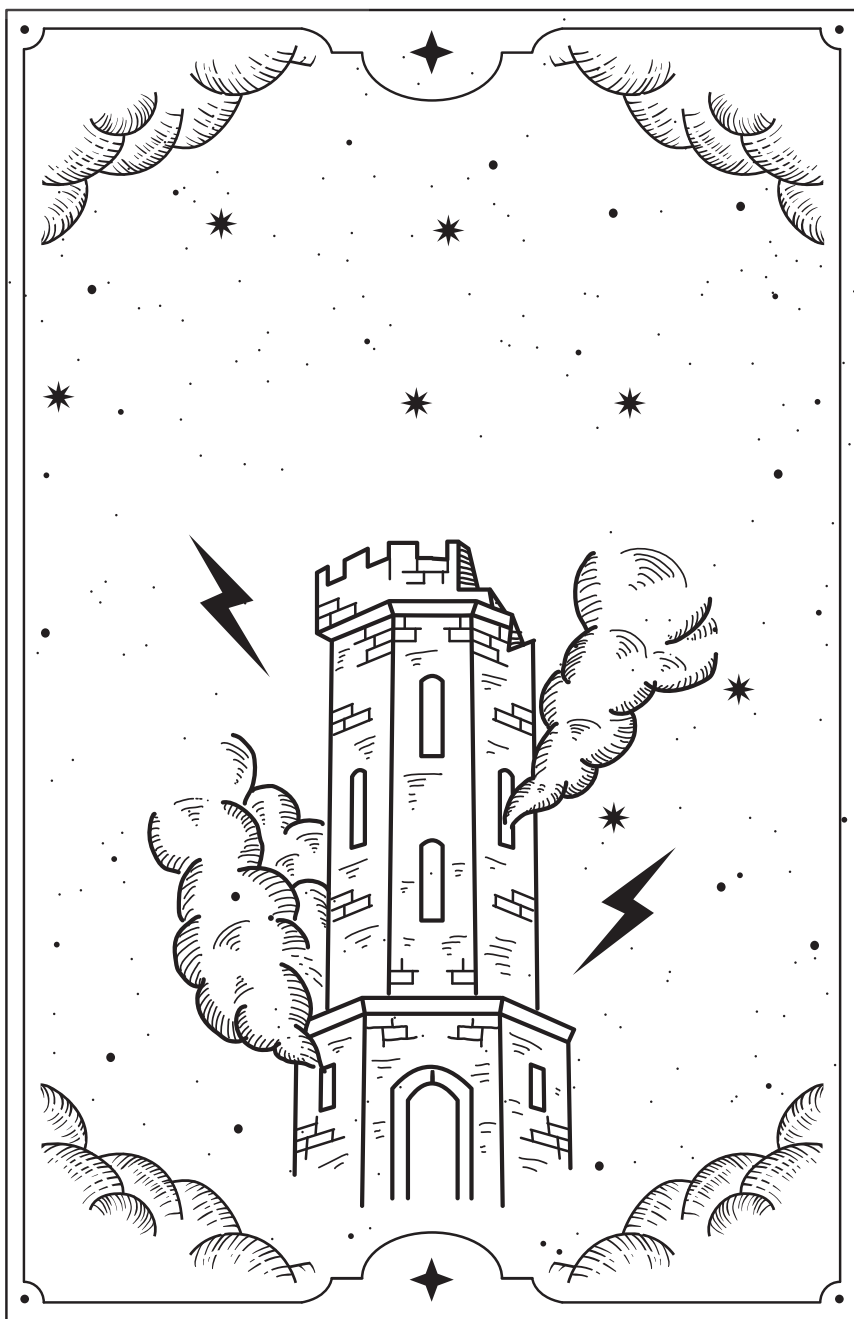
SACRA LEGENDA

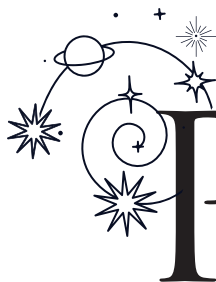
MIC LEXIONAR

SIMBOLOGIA NUMERELOR

1. FATA ȚIGANULUI CU DÎNȚI DE AUR.....	9
2. CURTEA BLESTEMATĂ.....	41
3. SPIRITUL DE LA MANSARDĂ.....	103
4. SACRA LUMENORIA.....	163
5. OCHI DE FIARĂ.....	209
6. PRIETENE PE VIAȚĂ.....	241
7. HOȚUL DE SUFLETE.....	287
8. ASTEROKTA.....	309
9. STEAUA CU OPT COLȚURI APUNE ÎN TENEBRIA.....	331
EPILOG.....	349

Pentru fetele și băieții de la Liceul de Artă sunt Ro. Nu, nu e prescurtarea asprului Roberta, a libertinului Ronda sau a dulceagului Rose, ci un pseudonim rupt din numele locului în care m-am născut. O poreclă dobândită în prima zi de școală, ca un salut de bun venit.

S-a scurs o singură lună de la acel 16 aprilie, dar sunt convinsă că nici măcar isteții din consiliul de primire nu-și mai aduc aminte că mă cheamă Lioara.

Printre elevii din clasele mari nu sună ciudat să te înnoobilezi cu un apelativ diferit de cel trecut în pașaport, iar când ai în preajmă un provocator ca Paolo Costa, e aproape imposibil să nu fii rebotezat.

Chiar și profesorii îl acceptă. Fără dificultăți. Pentru ei nu contează cum te alintă prietenii sau cum te ridiculizează haterii, ci doar să nu lipsești de la cursuri, fiindcă participarea ta le asigură lefurile și le justifică minimele eforturi cu care-ți lustruiesc educația.

La 8:05, ora strigării catalogului, cel de la catedră se arată mai plictisit decât discipolii din bănci. Fără chef să răsfoiască paginile registrului cartonat, aruncă o scurtă otheadă scaunelor și ne numără murmurând. Ritualul se schimbă numai în diminețile în care suntem mai puțini de 29, pentru că responsabilul clasei e obligat să anunțe elevii absenți, înaintea recensământului matinal.

Mă gândesc totuși că nici dacă s-ar face apelul individual, nimeni nu s-ar sinchisi să rețină numele încâlcite ale imigranților sosiți înaintea evaluărilor finale. La ce bun?! Vacanța de vară bate la ușă, iar din septembrie, novicii vor fi transferați în sucursală, unde vor repeta anul.

Până atunci, luna, miercurea și joia, patru ore pline împreună cu Turvo, brazilianul ajuns în aceeași săptămână cu mine, dar încredințat rebelilor de la 11 B, mă retrag într-o aulă la parter pentru lecțiile de

Alfabetizare ținute de Lidia Sonzogni. Lunea și miercurea suntem doar noi doi și profesoara cu voce de sirenă, însă joia, adunați în semicerc, eu, Francisco Dias, adevăratul nume al lui Turvo, Carla Flores, Rashid Sahni și Chiyoko Wu ne străduim să buchisim perlele neșlefuite ale manualului cu coperti portocalii.

Mie nu mi-e dificil să o îngân pe Lidia repetând cuvintele străine, toate sunt însoțite de imagini vivace, de parc-am fi în grupa mare la grădiniță, însă lentetea cu care fata din China și băiatul din Pakistan se chinuie să pronunțe corect fiecare silabă mă scoate din minți. De trei ani în școala aceea, ambii scriu și înțeleg bineșor italiana, dar când deschid gura, par niște pacienți în recuperare post-AVC.

La prânz, întoarsă la etaj, mă așez în locul din spatele clasei, așteptând încă un ceas să sune de ieșire. Ca să mă mint că timpul s-ar scurge mai repede, mă desprind de zumzetul continuu al colegilor și rătăcesc aiurea cu privirea dincolo de fereastră.

În zilele însorite, aleg la întâmplare conturul unei forme – silueta bărbatului elegant ieșit pe terasa băncii de peste drum să-și fumeze țigara, o frunză rătăcită în vârful plopului subțire, tremurat de vânt, insecta care bâzâie surd patinând pe sticla prăfuită – apoi, studiindu-l atentă, cronometrez în gând secunde rămase.

În cele umede, îmi întind brațele pe bancă și, cu capul între ele, mă închipui pe terenul de sport pălăvrăgind cu Alina sau râzând cu fetele din vechea școală. Când nu am chef de amintiri, doar scrutez îndelung cenușii cerului, întrebându-mă ce alte farse îmi mai pregătește viitorul.

Deseori, îl surprind pe cel de la catedră privindu-mă cu indulgență, căutând să înțeleagă pe unde-mi zboară gândurile, însă nu-mi ridic fața. Mă simt prea bine în micul univers imaginat pentru cincizeci de minute și nu am chef să-mi împart închipuirile cu nimeni.

Profesorii italieni nu-și omoară vremea să pozeze în psihologi de gardă, oprimându-mi liniștea cu întrebări bizare, cum o făceau cei din România. Iar asta mă relaxează. Că mă ignoră din amabilitate sau din compasiune, puțin îmi pasă. Prefer să fiu tratată ca un orb rătăcit în lumile sale invizibile, decât îmbrâncită cu eleganță să-mi confesez frustrările unor necunoscuți...

La dreapta mea îl aud chicotind pe Paolo Costa. Fără oprire. Băiatul acesta nu tace o secundă, are mereu ceva de comentat. Îmi vine să-i injectez un somnifer, apoi să-i pun o botniță, căci sunt convinsă că logoreea l-ar face să bolborosească și în somn.

De la el am primit pseudonimul. Dat în vinerea în care Franca Marchetti, îndrumătoarea elevilor imigranți, m-a însoțit în Laboratorul de Informatică.

— Ea este Lioara, noua colegă din România. Demonstrați-vă camaraderia și comportați-vă bine măcar astăzi. Aș aprecia mult dacă v-ați stăpâni mai ales curiozitățile indecente. Gianni, Francesco, Paolo, Mattia, Stefano... încercați să nu faceți pe berbecii! Trebuie să o repet, sau vorbele mele au sunat clar?

— Fără repetiții, profa, au sunat clar!

Gogoși de mătase... Ieșită Franca, în timp ce mă pregăteam să mă așez într-o bancă, Paolo s-a furișat în spatele meu și, bătându-mă pe umăr, mi-a susurat în ureche:

— În clasa noastră toți au o poreclă de matricolă. Eu sunt Paolo, dar mi se spune Nașul. Tu vei fi Ro, de la țara de unde vii. Știi, ca în adresa de e-mail: Romania... Ro. Un Ro simplu, fără puncte, fără cozi de maimuță.

Ceva-ceva am priceput din murmureala lui, însă chiar să-mi fi vorbit în limba maternă, tot l-aș fi îmbrâncit, fiindcă îi uram pe străinii care mă atingeau fără să-mi fi primit încuviințarea.

Profesorul Marconi i-a strigat să se întoarcă la loc, dar Nașul, uimit de îndrăzneala cu care fusese respins, mi-a înfipt arătătorul între coaste, repetându-mi ca un papagal:

— Ro... Ro... e-mail Ro! *Capito?*

— Costa, te trimit la taifas cu directorul, dacă ai atâta chef de vorbă. Potolește-te, sau strănge-ți catrafusele și coboară la parter!

Băiatul s-a scuzat educat, apoi s-a trântit încruntat în ultima bancă. Însă în pauza dintre Informatică și Matematică, de altfel unica recreație existentă în cinci ore de studiu, mi s-a apropiat din nou. Mi-a înhățat brațul drept și, de parc-ar fi obținut o importantă victorie, l-a înălțat țeașăn scandând entuziasmat:

— Ea e Ro! Frumoasa româncă din pădurea adormită. *Evviva la Romania! Evviva la Ro!*

Gestul său m-a înfuriat mai tare decât cuvintele susurate mai devreme. Clocoteam. Fără să pierd o secundă, m-am smucit brusc, apoi l-am împins rostind printre dinți:

— *Fuck yourself, coglione!*

Auzindu-mă combinând britanica insultă cu unul dintre primele cuvinte învățate în italiană, fetele și băieții strănși în jurul catedrei au pufnit în cor, iar Linda, creola din Ghana, i-a șuiert gâlgâind că, în sfârșit, Nașul își găsisese nașa.

Cum aveam să o aflu în următoarele săptămâni, Paolo Costa întruchipa clasicul imbecil crescut cu servitori în casă, dispus să dărâme ziduri și să incendieze pubele doar pentru a rămâne în centrul atenției. Și îi ieșeau atât de bine bravurile idioate, încât în umbra lor, adolescentul acela disperat reușea să-și ascundă complexele, dând tuturor impresia că ar fi fost cea mai fericită ființă din lume.

În fiecare dimineață, șoferul îl aducea la școală într-un BMW de culoare albă. Oprit chiar în parcare profesorilor, Paolo își aranja freza, își încheia sacoul, apoi aștepta să i se deschidă portiera. Toate, gesturi executate cu snobismul unui băiat de bani gata, fiindcă dispărut automobilul, rebelul cu trăsături frumoase devenea un măscărici ridicol, în stare să facă tumbe, să ciupească fetele sau să-și alinte prietenii cu șuturi în dos. Intrat în clasă, până ajungea profesorul, se fotografia în cele mai stupide poziții cu restul idioților din gașcă, apoi, hohotind și urlând ca niște sălbatici, alegeau una dintre imagini și o publicau pe Instagram. Văzându-i atât de exaltați pentru sutele de like-uri adunate în câteva minute, mă întrebam dacă nu cumva mulți veneau la școală numai ca să aibă activitate pe rețelele de socializare, căci viteza cu care instantaneul celor cinci vlăjgani îmbrâncindu-se sau călărind scaunul de la catedră stârnea interesul liceenilor din celelalte clase era abracadabrantă.

Totuși, Paolo nu era un imbecil oarecare. Avea excelența în multe materii și câteva premii naționale, lucru în totală opoziție și cu infantilul comportament cu care se grozăvea, și cu posibilitățile financiare

ale familiei sale. Cu un an în urmă, după o a treia mare prostie combinată în institutul privat unde învăța, tatăl lui refuzase să-i mai salveze pielea. Îi acoperise paguba cu un pumn de bancnote, pedepsindu-l însă să frecventeze o școală de stat.

Întâmplarea aceasta, răsuflată într-o pauză de Turvo, mi-a întărit convingerea că sub masca grandomaniei, o persoană atentă ar fi descoperit în Costa un băiat torturat de complexe, care nu ieșea din cuvântul părintelui, dar care, scăpat din ochi, ar fi pornit o nemotivată revoluție.

În cursul celor de la 11 C nu eram singura româncă. Gemenii Ema și Marius Roșu ajunseseră cu doi ani înaintea mea, numai că prezența lor nu se demonstrase un avantaj: atunci când Franca m-a prezentat clasei, niciunul nu s-a arătat dispus să-și împartă pupitrul cu mine. Refuzul nu m-a mirat, mă obișnuisem să-l înfrunt din clasa a noua, chiar în orașul în care mă născusem, deși, când Costa mi-a ridicat brațul comparându-mă cu prințesa lui Charles Perrault, tot mi-am dorit ca unul dintre ei să-mi fi luat apărarea. Sau măcar să-și fi reținut zâmbetul la gluma aceea proastă. Pentru că asta se și dovedise: o remarcă insipidă!

La 16 ani, adolescenta care atrage atenția colegilor arată ori ca Barbie, ori ca Ugly Betty.

Pe fetele aflate între cele două tipare nu are rost să le caracterizez, fiindcă sunt considerate șterse sau banale. Le vezi mereu în preajma unei Barbie, elogiindu-i luciul de buze, brățara Armani și rucsacul Gucci, sau însoțite de un grup de Ugly Betty, în mijlocul căruia strălucesc precum o mică piatră prețioasă.

Eu mă consider o... Barbie Ugly Betty. Un contrastant Yin-Yang care i-ar angoasa și pe artiștii nonconformiști. Înaltă, cu părul ondulat, brunetă, dar palidă ca lumânarea de Înviere, cu ochii mari și buzele cărnoase, cu oasele subțiri și abdomenul plat, cu ochelari de tocilar în zilele în care mă obstinez să nu folosesc lentilele de contact, cu dinții presați de brakeții aparatului din titan și cu pomeții stropiți de pistrui.

A, uitasem acnea! Sâcâietoarea adunătură de coșuri și de puncte negre împotriva căroră lupt de la 11 ani și pentru care pierd un sfert de ceas în fiecare dimineață să le ascund sub stratul triplu de fond de ten. Un inutil efort în anotimpurile călduroase.

Cu atâtea defecte, descoperite zilnic de oglinda din baie, nici dacă și-ar fi închis ochii, Lioara Constantin nu ar fi reușit să se imagineze încântătoarea față din poveste.

Însă cum am mai spus-o, Costa era un idiot, iar îmbrâncitura dăruită în ora de Informatică îi insultase orgoliul și trebuia să-și ia revanșa. De aceea mă și ironizase în fața clasei.

Dacă aș fi trăit un asemenea moment cu un an în urmă, probabil aș fi fugit la baie, încuindu-mă în una dintre cabine să îmi plâng rușinea.

Umilită în prima zi de școală! De un băiat care nu știa nimic despre colega nouă. Norocul meu că găsisem o metodă salvatoare! Una care ar fi mușit pentru totdeauna hohotele găștii de la catedră, îngropând adânc amintirea acelei zile. O capacitate dobândită după exerciții mentale repetate, cu ajutorul căreia îmi construiam un soi de umbră materială, dispusă să-mi absoarbă și să-mi custodească întreaga negativitate. Cum? Respingând realitatea! Avatarul închipuit era o ființă mult mai puternică decât mine, capabilă să stăpânească și să reziste celor mai imperative provocări, fără să fie atinsă nici de gesturile, nici de cuvintele celor din jur.

Astfel, la sfârșitul orelor, incidentul din pauza sfertului de ceas fusese abandonat între pereții sălii de la etaj.

Într-o altă vineri, la vreo patru săptămâni de la sosire, mi-am făcut primul prieten. Nu o știam pe-atunci, dar Marco avea să devină la fel de important ca Luca, mezinul familiei Constantin.

Mă îndreptam spre Institutul Locatelli. La câțiva metri în urmă, un tropot m-a îmboldit să-mi ciulesc urechile. Cineva alerga. M-am retras la marginea străzii, cedând înverșunatului atlet întregul trotuar.

— Scuze, hei, scuze! am auzit glasul unui băiat.

Convinsă că nu i-ar fi ajuns spațiul, m-am îndepărtat și mai mult de bordură, însă el s-a oprit chiar în fața mea, abia trăgându-și suflul.

— Ai uitat asta în cuier.

O secundă, l-am privit cu sprâncenele arcuite, căci hanoracul pe care mi-l întinsese nu-mi aparținea, apoi, balansându-mi capul a refuz, i-am dat de înțeles că putea să și-l păstreze.

— *A teu a fi asta?* a insistat slăbănogul.

Mi-am coborât sprâncenele, încruntându-mi fruntea, încercând să deslușesc dacă nereușita copie a lui Ken avea neuronii aburiți sau era doar amabil.

— *Eu cunoste ȫsin romaneste.*

— A, ok, dar „asta – nu – a – fi – a meu”, am rostit scandându-mi cuvintele, în speranța că vorbind în „romanestea” lui, mi-ar fi priceput răspunsul.

Evident, cu replica mea m-am demonstrat mai stupidă decât îl crezusem pe el și, dându-mi seama de absurditatea situației, i-am recitat în italiană ce trebuia să audă.

— *Lucrul acesta nu-mi aparține.*

— *Credeam că e al tău.*

— Nu, ȫ-o repet: nu-mi aparține! Nu mi-a plăcut niciodată să mă îmbrac gros în luna mai. Primăvara, de unde vin eu, diminețile sunt blânde.

— *Ce... ce frumos te exprimi! Mă uimești. În afara cursului de Alfabetizare, faci lecții în privat?*

Se scursese o lună de când Costa mă complimentase în batjocură, însă rămăsesem la fel de prudentă în fața măgulitorilor, de aceea ezitam dacă să renunț la armură și să-i apreciez vorbele sau să i le resping văzându-mi de drum.

— În clasa lui Sonzogni, până ieri s-au adunat patruzeci și opt de ore, dar am petrecut triplu cu studiul individual, i-am răspuns rece.

— *Te consider oricum o excepție. Mie mi-a luat o zi întregă să scriu și să pronunț corect banalul *happy birthday!**

— *Lucrurile noi mi-au stârnit mereu interesul, iar limba voastră e ușor de învățat. Numai cu modul de-a râde de toată lumea încă nu m-am împăcat și... mă abțin tot mai greu să nu vă închid gurile, am adăugat grăbind pasul.*

— Te referi la idiotenia lui Costa din prima zi de școală?

— Dacă o știi și tu, înseamnă că s-a lăudat întregului liceu.

— Veștile aleargă repede, nu-l băga în seamă. Nici pe el, nici pe ceilalți. Sunt doar niște bufoni care, dacă nu-i întărâți, se plictisesc și te lasă baltă. Privește-i ca pe o gașcă de dulăi lătrând la lună; așa scapi de teama că s-ar încumeta să muște.

— Dulăi? Cățeluși, poate. Schelălăiturile lor nu imită nici măcar umbra javrelor cu colți. Iar ca să-ți mărturisesc adevărul, nu mi-e frică de nimeni. Oameni sau fiare.

Marco a surâs, apoi și-a reluat întrebările:

— Unde te îndrepti acum? Spre casă?

— Nu încă. Trec mai întâi pe la Locatelli, după Luca... fratele meu.

E în ultimul an de gimnaziu.

— Cunosc o scurtătură, vrei să ți-o arăt?

— Cum crezi. Important e să fim acolo când sună de ieșire.

— Vino! Dacă tăiem drumul prin parc, ne putem strecura pe terenul de sport din spatele școlii.

Nu știu de ce l-am urmat. Ținând dreaptă strada principală, aș fi ajuns în fața institutului în doar șapte minute; nu aveam motiv să o scurtez. Și totuși am făcut-o, intrând pe aleea centrală a micului parc de lângă Liceul de Artă.

Oprîți în capătul șirului de bănci și arbuști, Marco și-a aruncat rucsacul peste gardul din plasă, cățărându-se până sus cu abilitatea unui traceur.

— Dă-mi-l pe-al tău acum!

I l-am întins, ridicându-l deasupra capului. I-a făcut și lui vânt, apoi și-a întors privirea la mine.

— Fixează partea superioară a piciorului în unul dintre ochiurile alungite. Stângul sau dreptul, cum ți-e ușor. Când simți că-ți trag brațul, împinge talpa și înalță-te cu o singură mișcare.

Am ezitat, îmi lipsea curajul.

— Nu-ți fie frică, sunt un instructor de Parkour priceput la escaladarea obstacolelor, m-a lămurit surâzând.

I-am ascultat îndemnul. Am căutat un punct să-mi sprijin vârful baschetului, apoi m-am cocoțat icnind înfundat. Eram mândră că reușisem să-mi înving teama, doar că nu m-am bucurat prea mult. Văzându-mă deasupra gardului, am început să tremur ca frunzele plopii contemperate cu capul pe bancă în zilele în care așteptam să treacă timpul.

Pe movila de pământ întărit tot el a sărit primul, strigându-mi la câteva secunde să-l urmez imitându-i saltul. În momentul acela mi-am alungat dubiile că Marco ar fi un măscărici, asemenea băieților din grupul lui Costa, și am decis să-i dau o șansă.

„În afara scurtelor conversații impuse de Lidia la cursul de Alfabetizare, nu vorbesc cu nimeni din școală, iar atletul slăbănog îmi poate deveni un bun tovarăș de aventuri”, am gândit.

Contactul cu solul nu s-a dovedit la fel de plăcut ca escaladarea, căci glezna stângă mi-a alunecat pe o piatră colțuroasă, punându-mi la grea încercare echilibrul. Uluit de impactul aterizării și decis să sfideze legea gravitației, piciorul mi s-a izbit cu putere de ciment.

Marco m-a ridicat grijuliu și, mai speriat decât mine, s-a grăbit să-mi scuture pantalonii de pulberea cenușie.

- Scuză-mă, nu am reușit să te prind. Sunt un incapabil.
- Se mai întâmplă... lasă... mă curăț singură.
- Poate era mai bine să fi ales strada lungă.
- Cu altă ocazie, acum e prea târziu.

Primii metri i-am parcurs târșâindu-mi bascheții. Durerea îmi lacera respirația și șchiopătam, nu o puteam ascunde, iar sub genunchi, țesutul negru al jeansilor se destrămasese neregulat descoperindu-mi pielea, însă nu am scos un sunet.

- Am o sticlă cu apă în rucsac, vrei să-ți speli jultura?
- Uită de căzătură, nu mai sunt un copil.

Scurtătura exista. Traversat parcul și depășit obstacolul din sârmă, se ajungea chiar în spatele școlii, dar merita să-ți rupi picioarele ca să salvezi câteva minute?